

løber ved at fremsætte dette overflødige forslag? Ser man på befolkningens mening, kan man læse i bl.a. Jyllands-Posten, at tre fjerdedele af befolkningen klart er modstander af flere undersøgelser. V og K har sagt, at de er imod flere undersøgelser, og hvis V og K virkelig mener det, er der også mulighed for at stoppe dette lovforslag. Grundloven åbner som bekendt mulighed for, at et lovforslag kan sendes til folkeafstemning, hvis 60 folketingsmedlemmer begærer dette, og VKZ har som bekendt langt over 60 mandater tilsammen.

Venstre og De Konservative kan således sammen med Fremskridtspartiet sikre, at vælgerne spørges, hvis Venstre og De Konservative tør, og hvis Venstre og De Konservative virkelig er imod flere undersøgelser, og der kom netop klar dokumentation for, at man ikke vil være med til flere undersøgelser fra V's og K's side; bl.a. sagde den konservative ordfører, at man udsatte politiet for psykiske og fysiske belastninger endnu en gang. Fremskridtspartiet vil derfor stille forslag om, at dette lovforslag sendes til folkeafstemning, så vi én gang for alle kan få stoppet denne farce, hvor politiet mistænkeliggøres og de autonome skriger af grin.

Fremskridtspartiet kan ikke støtte det foreliggende lovforslag.

Søren Søndergaard (EL):

Enhedslisten har altid ment, det var vigtigt at få afdækket, hvad der egentlig skete på Nørrebro den 18. maj 1993, og hvem der på de forskellige niveauer var ansvarlige for, at det gik, som det gik.

Og hvorfor nu det? Ja, bl.a. fordi vi den 18. maj oplevede, at der for første gang i fredstid blev skudt ikke ét – det er sket før – og ikke fem, men 113 skud mod en folkemængde. Vi oplevede, at mindst 14 almindelige borgere – heriblandt tilfældige forbipasserende, som ikke foretog sig noget kriminelt – blev såret af skud, heraf 11 alvorligt.

Hvad angår demonstranternes ansvar, har samfundet gjort regningen op: En række af dem er blevet idømt lange fængselsstraffe for stenkast og vold mod politiet, og faktisk gik statsmagten så langt, at den søgte at få dømt folk alene for at have været til stede under begivenhederne, bl.a. en reporter fra Enhedslistens avis. Dette blev dog efter flere forsøg afvist af domstolene.

Noget anderledes har det forholdt sig med samfundets undersøgelse af, om der eventuelt

også skulle være begået fejl af myndighederne. Her begyndte den ene hånd straks at vaske den anden. Næppe var det sidste skudoffer kommet ud fra operationsstuen på Rigshospitalet, før landets statsminister udtalte: »Det arbejde, politiet har gjort i nat, står regeringen bag.« Og oppositionen, repræsenteret af et Venstremedlem af Retsudvalget, udtalte til B.T. om skudofrene: »Adskillige af dem falder i øvrigt utvivlsomt ind under tvangsbehandlingsreglerne i sindssygeloven.« På den baggrund undrer det os ikke det fjerneste, at undersøgelserne gik, som de gjorde, og derfor er vi generelt positive over for ethvert skridt, som virkelig forsøger at afdække, hvad der egentlig skete i Nørrebro-sagen.

Alligevel må vi sige, at forslaget om en undersøgelse af selve begivenhedsforløbet den 18. maj altså ikke er en tomat, som er modnet i vores altankasse – ikke fordi vi ikke synes, det kunne være vigtigt at få det undersøgt, og ikke fordi vi ikke synes, det kunne være vigtigt at få det frem, men fordi problemet er, at det er svært at tro, det kan lade sig gøre så lang tid efter. Så meget desto mere mener vi, der er behov for at få afdækket baggrunden for, og hvem der er ansvarlige for, at den nødvendige undersøgelse ikke blev gennemført, mens tid var, da det ikke alene var nødvendigt, men også muligt og rimeligt at gøre det, og det er derfor, vi støtter lovforslaget og især punkterne 2 og 3 i lovforslagets § 2, stk. 1.

Vi har nogle konkrete overvejelser om nogle konkrete ændringer, vi vil diskutere. Vi vil diskutere kommissionens sammensætning, som er beskrevet i § 1. Her synes vi, det vil være rimeligt – netop fordi det er det samlede begivenhedsforløb, der skal undersøges – at man måske lod Københavns og Aarhus Universiteter udpege en politolog eller en sociolog i stedet for en af de repræsentanter, Advokatrådet skal udpege.

Vi synes også, det er meget vigtigt, at uafhængigheden af Justitsministeriet sikres – om ikke andet for, at der ikke skal kunne rejses tvivl om denne undersøgelse senere hen. Derfor kunne vi forestille os, at man vendte tingene lidt rundt, så det bliver kommissionen, som udpeger den, man ønsker som udspørger, hvorefter valget godkendes af Justitsministeriet. Og vi har nogle ting om aktindsigten, som vi synes er blevet for omfattende.

Og frem for alt har vi et problem med hensyn til vidnepligten. Vi frygter muligheden for – og det kan ministeren svare på i sin replik – at en